

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

Y 10 CENTAUS PAPER EN L' ISLA DE CUBA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20.—BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 9 rals.—Cuba y Puerto-Rico, 10.—Estranger 16.

LA FESTA DE SAN CARLOS BURRUSÈU.

Disfrutad Carlos amado un dia tan señalado como este de vuestro santo, sin penas y sin quebranto y las húngaras al lado.

PELEGRINS OJALATEROS.

Aprenéu, editors de novel·les per entregues y empresaris de teatros populars, aprenéu a fer bombo.

Se tracta de una pelegrinació espiritual o siga un viatge ab los ulls aclucats y sense sortir de casa, al Santuari de Lourdes, ab un amaniment tant carregat de indulgencias, que no hi ha devot que tinga las butxacas prou fondas per guardarlas.

Aquesta pelegrinació espiritual no sols té la ventajeta de la baratura, si no la de que 'ls hostalers de Lourdes, que si molt convè son republicanots disfressats de neo per explotá 'l negoci, si s' han de refiar dels diners dels pelegrins espirituals, haurán de plegá 'l ram. *Justo castigo á su mercantil hipocresía!*

Tinch lo programa a la vista y estich entusiasmat. Van durmel a casa ab lo *Brusi* y 'm consta que 'l *Correo catalán* també l' ha repartit.... Quina llástima que no 's publiqui ja *El Arsenal de la Devoción*... L' inserció de aquest programa en sas columnas hauria sigut l' obra mestra de aquell popular periódich.

Jo per la mèva part, acatant la nota en que recomana que 's fassa llegir a las personas piadosas y activas, y considerant que vostés tindrán d' actius quan menos lo que 'ls falti de piadosos, procuraré ja que m' es impossible copiarlo del tot, donar una idea lo més completa possible del contingut de aquest célebre document.

* * *

A imitació de las comedias bunyols se divideix en déu quadros, y aquests tenen los seus titols corresponents.

Quadro 1.er—A LOURDES!—Síntesis: Es qüestió de anarhi; però no com are fá un any, personalment. «Circunstancias de todos conocidas y lloradas (¿quinas circunstancias serán estas?) nos lo impiden.» «Ya que corporalmente no nos es posible ir a Lourdes vayan allá nuestros corazones (s' entén los que 'n tingan) henchidos nuestros pechos de amor (¡ole!) a la excelsa *Aparecida*...» (Es a dir que la comedia será de magia?) —«A Lourdes, pues, vayamos a Lourdes! Allí existe el manantial y la fuente de los milagros.... allí nos espera una Madre divina que no desea otra cosa que llenarnos de gracias.»

—Escolti, Mossen Mariano, deya una beata més arrugada que una castanya ¿vol dir que hasta jo 'm tornaré graciosa, si vaig a Lourdes ab lo cor y 'l pensament?—Si senyora, si: vosté contribuheix als gastos y la Mare de Déu y 'ls polvos d' arròs obrarán lo miracle.

Quadro 2.ⁿ—OBJETO.—Se reduheix a tres cosas, que son lo de menos, sent la tercera: «Dirigirle a la Señora (a la *Madame*) una ferviente oración por la Iglesia católica, por el Padre Santo y por nuestra Patria.» (¿Y pèl rey de las húngaras?.. Per mort de Déu, diguintho tot.

Quadro 3.er—MEDIOS.—Aquestos se reduheixen dos: gasto de saliva y gasto de quartets... no 's pensin molt, res, ja ho veurán, una friolera.

—Gasto de saliva: fent una novena, consistent en la tercera part de Rosari («Hay concedidos diez años y diez cuarentenas (1) de indulgencia para los que lo rezen en comun») (2). Ademès s' ha de dir la oració «Acordaos etc. (enterats), una *waculatoria* molt curta (de mitja presa), un *Pater*, *Ave* y *Gloria*, y finalment un *De profundis*.

Es a dir: desde lo més profundo del porta-monedas... pero deixém parlar al programa:

«2.º Dar una módica limosna (ya pareció la parte espiritual) que basta ser de diez céntimos de peseta; y procurar estas limosnas entre sus amistades y cono cimientos por (jo diria para) los fines que se indican en los capítulos siguientes.»

Y dirá algún clerical explotant aquest deliri:
—Moltas gotas fan un cirri: molts céntims un capital.

Quadro IV.—¿QUIÉNES SON LOS QUE HAN DE PRACTICAR ESTA ROMERÍA?—Aquí ve una llarga llista dels que tenen de anarhi per precisió entre 'ls quals s' hi contan. «Los que reconocen que de Dios nos vienen los males que hoy nos azotan.» ¡Tant devots y no tenen por que Déu qu' es la suprema bondat y la inmensa misericordia 'ls demandi de injuria y calumnia!

Quadro V.—Ex-voros.—«1.º Será ofrecido a la Virgen de Lourdes un *Corazón de oro*, simbolo de nuestro amor. (¿Si será per aixó que del or ne diuen *vil metal*?)—«2.º Se pondrá (aixó no més li posarán) sobre el pecho de la efigie una magnífica cruz de gruesos y ricos diamantes, simbolo de nuestra fe y de nuestras penas!» (¿Desde quant los diamants son simbol de las penas de ningú?)—«3.º En nombre de los *oferentes* (1) se erigirá en Roma un monumento en mosaico (¿No-lla?) en honor de la Inmaculada.» En aquest monu-

(1) Are no ho posin en quarentena.

(2) ¿Al común ó a l' iglesia?

ment hi haurá la imatge de Pio IX oferintli «una corona que no se marchitará jamás.» (Deurá se una corona de capellá calvo.)—«4.º Se ofrecerá al Santuario una limosna por la celebración de 200 misas.» (Escolti, sent las misas una cosa tant piadosa, no podrián dir-las de franch? Mirin que aixó de que 'ls uns sempre paguin y 'ls altres sempre cobrin, es un fástich.)—«5.º Se depositará una suma del diner que 's recaudi «por (jo diria para) la erección de una *Capilla española* en el *Nuevo Templo del Rosario*, del cual se están ya construyendo los fundamentos (cimientos, burro!)»—«6.º Los nombres de todos los donantes y los de las personas vivas ó difuntas que ellos recomienden serán solemnemente ofrecidos a la Virgen» y no 's cregan, copiats ab bona lletra y tancats dintre de una caixa metálica... sens dupte perque la Verge que no déu tenir memoria sempre que li convinga se 'n enteri. «Sobre la caja se grabará la siguiente invocación, pero en latin». Tractántse de la Verge de Lourdes ¿no sería millor escriurela en francès?

Quadro VI.—VENTAJAS.—«1.º Se celebrarán cien misas en el Santuario de Lourdes y se harán oraciones públicas en la *Gruta de las Apariciones*.» (Apunti senyor Soler y Rovirosa: *la gruta de las Apariciones* ¿eh quina decoració?)

«2.—Los *Celadores*, esto es, cada uno de los que recauden 100 ofrendas, ó sea diez pesetas, recibirán de Bolonia un regalo franco de portes, consistente en un cuadro oleográfico que representa *La Aparición de la Inmaculada* en Lourdes, el cual podrá estar expuesto para hacer el novenario.»

Vels'hi aquí 'l miracle. Treure déu pessetas de una cosa que no 'n val una y despatjar un recó d' estampas. ¡Y encare dirán que la religió es enemiga del comer!

Quadro VII.—INVERSIÓN DE LAS OFRENDAS.—Pagats tots los gastos de misas, funciones, tiberis y estampas, de lo que quedí....

No continuém, que ja saben los empresaris que no quedará res.

Quadro VIII.—LA EMBAJADA A LA VIRGEN.—La compondrán los capellans y seglars italianos que vayan a Lourdes lo dia 8 de Deseembre. Quin modo de coure macarrons ab aygua miraculosa!

Quadro IX.—APROBACIÓN DE S. S. EL PAPA LEON XIII. ¿Ja surten Papas y tot? Senyal que 'ns acostém al final de la comedia. En efecte

Quadro X.—APOTEOSIS.—La gran manifestació del dia 24 de Setembre últim. Déu mil pelegrins van pregar pèl bon éxit de la pelegrinació espiritual. Grans professors.... y de miracles no 'n parlém. Calculin que un telégrama de Lourdes diu lo següent:

«Se realizaron varias curaciones instantáneas y tan extraordinarias, que despertaron el más vivo entusiasmo de reconocimiento a Dios nuestro Señor, a la Virgen Inmaculada y al Padre Santo, bendiciendo todos esta bellísima manifestación inspirada y promovida por la piedad de los católicos de Italia.

SEMPÉ, miss.»

Sempé miss ó Miss Sempé, déu ser alguna inglesa extravagant. Mentres siga guapa, no li faltarán pelegrins al darrera.

* * *

Vels' hi aquí la sustancia de aquest programa.

Però encare no está dit tot. A continuació hi ha una llista ab cent casillas: vostés las omplan ab noms, y junt ab déu céntims de pesseta per cada casilla, ó siga un total de déu pessetas (lo sistema decimal aplicat a la devoció), ho envian a la *Comisión de la Peregrinación espiritual a Lourdes*, resident en la iglesia de Santa Madrona d' aquesta ciutat.

Sobre tot no 's descuidin los quartos, ó sino no farían res.

La cabecera de la llista es notable.

«Con el intento de que todo el mundo pueda concurrir con su ofrenda correspondiente, y que se pueda igualmente hacer participantes de estas gracias a los recomendados, vivos ó difuntos, la Comisión promotora ha creído conveniente establecer, como cantidad minima personal, la módica.

Ofrenda de 10 céntimos de peseta.

Es a dir, com las novel·les baratas.

¡A CUARTILLO DE REAL LA ENTREGA!

Ja ho veuhén, si per déu malehíts céntims s' están de anar a Lourdes, encare que no siga més qu' espiritualment, guanyant una futalrada de indulgencias, serán indignes de las ventajetas espirituales ab que 'ls brinda la celosa comissió de Santa Madrona, qui troba dona.

¡Déu céntims de pesseta! Ab aquesta cantitat no 'n tindrián per comprar prou sabó per rentarse una camisa, y en cambi poden rentarse per déu anys y déu quarantenas, la camisa del ánima...

Al menos si s' apujan tots los queviures, que s' abaixi 'l rengló de las indulgencias!

P. DEL O.

UN TIPO.

(RECORDS DE NOY).

Jo no sé quins ressorts secrets hi ha en lo cor humá qu' encara no bèn format, s' extremeix ja ab tota l' agror de la repugnancia devant dels abortos de la naturalesa.

¿Qué tindria jo? ¿uns deu anys? Donchs ja aborria a D. Maginet, tant com l' home més serio de la nostra tertulia. En veientlo muntar l' escala ja 'm posava nerviós, ja 'm venian ganas de ferli alguna entremaliadura, com las de respallarli 'l barret al revés, encastarli pega de sabater a la badana, ficarli fum d' estampa a la butxaca del *jaique*, sino d' altres més crespas que, com qui no vol, algun cop me li permetia.

Incapás com jo era de cavar una agulla a la papallona que més desitjava conservar, al veure a D. Maginet brollavan en mon cervell veritables crudeltats, com si portés en mi la tristísima missió de venjar a la naturalesa ofesa.

Pobre d' ell si hagués tingut jo llavors la forsa dels grans, sense la freda rahó qu' a ells los dava medi de convertir en menyspreu l' aversió instintiva. Perque ja ho he indicat avans: tots, sense excepció, los homens l' aborrián com jo mateix.

D. Maginet, per sa part, los refugia passantse la vida entre donas, que per inexplicable contradicció del gustos femenins no sols lo toleravan; rebian fins ab senyalada mostra de goig sa companyia. No vull dir ab aixó qu' aquellas senyoras lo distingissen com un Apolo, ni sentissen en la vida un trip trap al cor per ell. Lo pobre home s' es mort fadri y podeu ben creure que ni una sola mártir de sas seduccions cap convent tanca.

Jo crech que 's divertian ab ell com s' haurian divertit ab una criatura de tres anys que, per raresa, tingués l' alsaria d' home.

Una barreja estranya de candor y de malicia, prou despullada de forsa pera ésser temuda com font d' indiscrecions, era la nota dominant de son carácter inofensiu. Però sa figura grassona y tornejada, aquellas mans blancas, molsudetats, de dits cónichs y unglas rosadas, aquella cabellera sedosa sempre aplacada al contorn de son cap, rodonet y pelit, aquell parlar palpissot, tot aquell conjunt linfatic y buyt d' ossos, en una paraula, li davan un ayre tal de xòrch, qu' havia de repugnar indefectiblement a abdos sexes.

¡Y malgrat aixó aquellas senyoras l' escoltavan, hi bromejavan, me 'l rodejavan d' atencions! Després, ben pensat y rebutat, he cregut descobrir qu' ho farián per caritat fins a cer punt, fins a cert altre per interés ó agrañiment, donchs que totas se servian d' ell en materia de modas, guisos y recadets.

—Diguins, diguins, Maginet,—lo pobrissó may perdé 'l diminutiu,—vosté que ve de Barcelona: ¿cóm se portarán aquest hivern los sombreros?

Y 'l bon Maginet, las hi explicava per pessas menudas, la moda vinent, las enterava del préu de las carcassas, del vellut, de las plumas y flors, de las modistas més a comodo, de las més caras, de tot lo que volian.

Si s' tractava de dar una reunió ó d' organisar un ball, ell era 'l confident de la mestressa de casa, li aconsellava que deixés anar los cortinatjes ó que 'ls fes descansar en los poms, segons la moda, dava son parer respecte la lluminaria de la sala, s' entenia ab lo director d' orquesta, feya la llista d' invitacions y, si convenia, fins ne portava a las familias que solian ferse pregar.

Si s' matava porch, l' únich ser no femení qu' hauriau vist instalat entre la doble renglera de senyoras y criadas, trinxant al entorn de la embafosa y llarga taula, era 'l bon Maginet. Ab son devantal blanc penjat al coll a guisa de pitet, sos mangots y la mitjalluna als dits, picava 'ls magres per las llangonissas, quan no corria per allí ab la payelleta de fer tastet, donant petites forquilladas a tastar a sas amigas y fent elogis del bon pols de la mocadera.

Sabia fer confituras, néulas y panellets; coneixia tots los jóchs de prendas haguts y per haver; era la nata pera fer l' arròs ab pollastre y preparar fontadas.

Si 'l sorprenia a casa una tempestat seguia a las senyoras a la capella y portava 'l trissagi. Encara 'm sembla que li sentí dir:

—¿Zanto Dios, zanto fuelte, zanto inmortal!
Y després aquells versos:

*En la aulora te alabamos
y tambien al medio dia
zuspírande por gozar
en el cielo de tu vizta.*

En fi que 'l Maginet a qui jo no podia veure, encara resultava ésser un estotx, segons las donas deyan al sentirse recriminadas dels homes per las simpatias ab que 'l distingian.

Es veritat que si s' al'argava la discussió y 's retreya allò de que no servia pera vetllar un malalt, ni dar un consell ó que 'l tifus y 'ls perills més insignificants l' allunyavan dels amichs, havian de regonéixe interiorment qu' era un egoistot.

—¿Mes, qué s' hi farà? ¿Qui no té defectes? Si no servia en los dols servia en las alegrías. Com feble, poruch, esglayadis, era digne de la major caritat, que

prou pena tenia 'l pobret—deyan en alta véu sas de-fensoras.

Y cada cop que 's parlava en serio de D. Maginet, sentia que las donas comensavan dihent qu' era un extotx; convenian una estona en qu' era un beneyt, tornavan ab qu' era un estotx y un cop acorraladas acabavan per declarar, qu' en fi no valia la pena de parlarne ab calor.

Devant d' una lógica tan ferma y contundent, los senyors callavan, y jo, encar que criatura, no sabia com-padir al tal Maginet. Sa figura rodanxona me causava una repugnancia molt semblant a la d' un abortu qu' havia vist dins d' un pò id' esperit de vi, y aquell modo de palpissar las paraulas...

¡Y aquell modo de palpissar las paraulas! No 'n parlem, no, no: ¡Zanto Dios, zanto fuelte, zanto im-moltal!

¡Pobre D. Maginet! Y ell tan content que vivia, tan satisfet de si mateix!

NARCÍS OLLER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ja teniam rahò la senmana passada: dissapte y diu-menje *Tenorio* en casi tots los teatros y plens en casi tots los *Tenorios*. Lo dissapte sol vá representarse 12 vegadas: lo diumenje 9 vegadas, y 'l dilluns al Odeon, entre l' obra de 'n Zorrilla y la de 'n Piquet, 13 actes de *Tenorio*, tots de un tiron.

L' únich teatro que no vá posar lo *Tenorio*, vá ser lo *Bon Retiro*.

En aquest teatro continuan las alternativas, ó siga una funció freda y una de calenta. Lo *Faust* desigual, y aixó que l' entrada costava tres ralets. En cambi 'l benefici de 'n Blanchart vá anar molt bè, havent cantat lo beneficiat la romansa de l' opereta catalana *A la voreta del mar*, original del mestre Goula (pare.) Lo Sr. Blanchart vá arregar una pila de regalos.

Ab lo paper de Renato de *Un ballo in maschera* vá debutar dilluns lo baritono Sr. Pelz. Es un bon artista. Tenint tantas qualitats com tè, dupto que 'l públich, siga allá hont vulga, l' hi trobi pels.

No ho fassan corre: en aquell teatro s' está preparant tot per posar *Il Profeta*. ¿Eh, quin pit?

Al *Tivoli* no tot ha sigut *Tenorio*. Dilluns vá representarse *Bebé ó el chiquitín de la casa*, que vá ser rebut ab molts aplausos. Próximament s' estrenará un drama de molt efecte, titolat: *El centenario ó la familia Fauvet*.

Al *Circo ecuestre*, á més de la llanterna mágica de M. Novelus que cada dia agrada més, ha debutat lo funambul Mr. Hogini que á la quènta deu haver nascut sobre una maroma: á lo menos s' hi passeja com si 's passejés per casa seva.

Per descuit no vá parlarlos del drama titolat *El marqués de Montespino* arreglat del italiá per l' inteligent actor Sr. Bonaplata. Es un treball més que regular, que totas las nits que 's posa val molts aplausos á la Sra. Parrenyo y als senyors Bonaplata é Isern.

Y are preparinse per anar á veure á la célebre Judic, que demá passat donará la primera de las quatre funcions anunciadas. Veurem si aquí, en lloch de las peleneras, se posa á cantá 'l *Noy de la mare*.

Lo *Liceo* ha tret ja 'ls llansols á la porta. La companyia, no pot negarse, es de punta. L' abono está obert, haventhi combinacions per tots los gustos.

Dissapte al *Olimpo* donan una funció á benefici de las Casas de Lactancia. Si hi ván, contribuirán á una obra benéfica.

Lo mateix dissapte s' estrena al *Español*, baix la direcció del Sr. Arolas, un drama en 4 actes, titolat *Lo fill de la Mort*, basat en alguns epissodis de la guerra civil. L' obra es original dels joves escriptors Srs. Alsina (Simon) y Benages (Eusebi), los quals més de una vegada 'ns han favoregut ab los seus treballs.

Inútil dir que desitjem que quedin com uns homes.
N. N. N.

AL CIUTADÁ Q. ROIG.

Quan veig un jove aturdit qu' enrahona sense solta; que quan ell parla s' escolta perque 's créu molt aixerit y es un tonto y un tabal;

mal.
Pero aquell que no fá 'l bú que tè cervell y molt tino, pues no diu cap desatino quan enrahona ab algú perque vol fer bon papé;

bè.
Una noya salamera que sempre vá ab flochs y llassos; y pèls mosquits fá molts passos deixant la feyna endarrera

sols pèl gust de fè 'l fanal;

mal.
Pero la qu' en lloch s' atura, renta, planxa, cus y escombra á més de brodá una alfombra, y per la casa procura tant si tè com si no tè,

bè.
Un aprenent de poeta que 's pensa tenir molt cap, y de fer versos no sab; pues fá una mala quarteta volguent fer un madrigal;

mal.
Pero 'l jove qu' estudia per coneixe bè 'ls versos; que tot fent versos perversos vá progressant cada dia y un poeta arriba á sè;

bè.
Un casat que fá la mona y acostuma aná al darrera d' una raspa ó una ninñera en tant que la seva dona coqueteja ab tal ó qual;

mal.
Pero 'l partit ben unit que viu sempre en armonia; que tant de nit com de dia la mullé está pèl marit y 'l marit per la mullé;

bè.
Quan me contemplo un senyo ab pesa llarga y xistera, que sense tenir carrera ni fer res, gasta molt bó y ningú li sab un ral;

mal.
Pero 'l pobre qu' es honrat, que treballa, no tè vicis, y á costa de sacrificis tè algun quarto arreglat per quan l' ha de menesté;

bè.
Lo politich ambiciós que predica 'l que no pensa, y 'l turró tant sols defensa, importantli tres com dos que 'l tinguin per informal;

mal.
Pero 'l que per vot del poble surt elegit diputat, y compleix ab son mandat ab actitud recta y noble quan al país li convé;

bè.
Y per fi, 'l poble qu' es manso, que perque li fan bons tractes en lloch d' aguardá 'ls seus actes se fia d' un qu' es molt ganso ó bè d' algun carcamal;

mal.
Pero 'l pais que no 's fia sinó de sa propia forsa; que cap ximple li pot torsa sa voluntat y energia perque sab lo qu' ha de fè

bè, molt bè. ALT Y PRIM.

ESQUELLOTS.

Decididament lo dia 15 de desembre se celebrarán las firas y festas que ván tenir que suspèndres pèl setembre á causa dels microbes Romero Robledo.

Suposo que ab motiu de aquestas festas, sortiran los jegants, per primera vegada desde qu' existeixen, en una estació tant rigurosa.

Sr. Feyto, fassa 'l favor de dirme una cosa... Es una quèstió de humanitat.

¿Ja han tingut present que 'ls jegants per sortir en desembre necessitan roba d' hivern?

Ja sè lo que 'm dirá: que ni la modista ni 'l sastre tenen temps de férloshi un traje adequat á l' estació.

Tè rahò; pero en aquest cas que no 's descuidin pas de posals'hi samarreta.

La salut avants que tot.

Han dit los periódichs que un patrici ha fet entrega á la Junta del Museo Balaguer de Vilanova, de una copia del seu testament, en lo qual lega la cantitat de 10,000 duros y de 7 á 8,000 volums al indicat establiment.

Dono 'l pésame més sentit al *Correo catalán*. Perque, ja veuran: ¿no valdria més que dels 10,000 duros y de lo que se 'n tregués dels llibres mal venuts al Encant, se 'n deixés la meytat per missas y l' altra meytat la destinés á comprar trabuchs, boinas y dententes?

Acabo de llegir un programa de una pelegrinació feta pèls igualadins, en la qual entre mitj de varios vivas al Papa-Rey, exclama:

—¡Igualadinos, á la Virgen de la Sala!»
Está bè: avuy á la Sala... y un altre dia á l' Arcoba.

No sols l' afició als toros, sinó 'ls toros ab banyas y tot s' han introduhit en los teatros.

En lo teatro Martin fan una pesa en la que hi surt un toro, 'l qual vá saltar desde l' escenari á la platea, ocasionant corredissas, sustos y desmayos entre 'ls es-pectadors.

No hi ha més remey: desd' are en tots los teatros s' hi haurá de construhir barrera y contra-barrera. Y deurá obligarse á las empresas á tenir, ademès dels bomberos pèls cassos d' incendi, una quadrilla de toreros previnguda per quan s' escapi 'l toro.

Han comensat ja las seasions de la nova Diputació provincial.

Lo dia de l' inauguració 'l nen Tort y Martorell duya casaca y una créu al pit, grossa com un tap de cafetera. Estava molt mono.

Aquella créu semblava que deya: «Aquí yacen mis electores»

Un pagés del districte de Manresa, representat pèl Sr. Tort, es fama que vá dir:

—¿Y aixó es lo nostre diputat? ¡Mentidal! Aixó no es cap diputat... Aixó es un gastament.

Un tenor nou: se diu Wolter y es jesuista, germá del arcalde de Sigmaringen (Alemania). Ha cantat en una missa excitant l' admiració y l' entusiasme de tots los que ván sentirlo.

¡Quina llástima, diu un periódich artístich, que aquest tenor, per ser capellá, no puga dedicarse al teatro!

¿Y qué? Si no 's dedica al teatro 's dedicará á cantar per las iglesias. De moment ja forma part de una companyia... la companyia de Jesús, la qual, en quèstió de negocis, no tè res qu' envejar á cap empresa.

Per lo que á mi toca, no desconfio de sentirlo cantar á la Catedral, á duro la entrada y á dos duros la cadira de boga.

Segons tenim entés, la anunciada obra del festiu poeta C. Gumá, *D. Quijote de Vallcarca*, está ja acabant d' imprimirse, sent, per lo tant, molt probable que veja la llum pública un dia d' aquestos.

Los Srs. Vidal y Valls han posat á la venta uns llibrets de paper de Liquen, molt bè presentats y molt bons pèl gust que tenen y pèls efectes que produ-heixen.

He llegit lo prospecte, he probat lo paper y avuy estich convensut que no trobaran res millor contra la tos.

Per la mèva part sempre que 'n tinga, cargolaré un pito ab paper de Liquen y que 's fastidihi 'l Doctor Andreu.

A las portas de la gloria. Aixís se titula la nova obreta en vers, publicada pèl nostre colaborador R. Coll Gorina, que á més de una bonica cuberta al cromó, contè grabadets intercalats y 's ven á dos rals en la llibreria de 'n Lopez.

En Llauder continúa atacant la Biblioteca Balaguer suposant qu' es un dipòsit de llibres masónichs y lá-minas inmorals.

Un periódich local recorda al *Correo* que per molta cosa del género vert que hi hagués en l' indicada Biblioteca, may n' hi hauria tantas com en lo Museo Vaticano tot plé d' estatuas capassas de fer tornar roig al cardenal més aixerit del conclave.

Respecte á moral jo conech encare una cosa pitjor, pero molt pitjor que las láminas y las estatuas:

Y es un capellá ab la sotana arremengada y 'l tra-buch al coll.

Aixó si que no tè dibuix.

De una opereta que acaba d' estrenarse á Paris, ab molt éxit.

Se tracta de un senyor de alguna edat que s' ha casat ab una nena jova y guapa.

Ella ja es al quarto y ell se disposa á entrarhi.

En aquell moment suprém, arriba á la porta, 's re-pensa, retrocedeix, crida al criat y li diu:

—Escolta, si algú 'm demana... no hi soch per ningú.

L' altre dia sortia Mazzantini de la Plassa de Jerez, rodejat de una turba que anava victorejantlo.

Lo simpátich torero, dirigintse á aquella entussiasta colla, vá dirlos, cridant:

—¡Mbecils! ¿qué per ventura he fet jo algun gran

benefici útil per aquest poble perquè 'm tinguéu de victorejar d'aquest modo?

Aquesta frase es la millor estocada que ha donat en sa vida 'l ja célebre Mazzantini.

Autopsia de una cajetilla de la fàbrica de Madrid:

Un pilot de tronchs de variats especes vegetals, dugas moscas, un escarabat, un cabell de dona y alguns pèls embolicats ab un paper en lo qual s'hi llegia:

«Lo pagarás,
no lo fumarás
y te j.....»

Aixís ho llegeixó en un periódich.

Aixó es tabaco de Madrid... es á dir, tabaco *por lo flamenco*.

Suposan que 'l pròxim hivern será extremadament fret, en vista de que s'han presentat aucells y peixos dels països del Nort, en busca de una mica d'escalfor.

No hi ha instint com lo dels animals. Ja saben ells qu' en llech se pot passar tant bèl' hivern com á Espanya.

Gobernant en Cánovas, llenya segura.

Segons un periódich extranger, fins en lo sucre de remolatxa hi ha microbis.

¡Dixòs microbi! Mirin y analisin tot lo que 's fican á la boca per alimentarse y no veuran més que microbis, microbis sempre.

Ja tenia rahó en Bartrina quan deya:

«Si quieres ser feliz como me dices,
no analices, muchacho, no analices.»

Llegeixo:

«En breu sortirà una expedició colonisadora cap á Fernando Póo, de la qual formaran part mariners, germanas de la Caritat y colons que portaran animals.»

Pero ¿no haviam quedat que hi anavan missioners?

En Rius y Tauler envia comissions per tot Catalunya á constituhir comités ab l' encàrrech de que 'l nòmbria president honorari.

¡Honorari! Es á dir, se contenta ab l' honor, si quiera perquè puga dir:

—Hi perdut molts amichs, hi perdut la presidencia del Comitè... Ho hi perdut tot, menos l' honor.

En un vagó de ferro-carril, sentit per mi:

—Hombre, no sabia yo que era V. de Sevilla. ¿Cómo se lo tenia V. tan callado?

—Amigo mio, cuando viajo no digo que soy de Sevilla, no me gusta darme tono.

QUÈNTOS.

Se tracta de un home molt distret.

Figúrinse que un dia vá sortir á cassar y vá deixar-se.... ¿Qué dirian?

¿Lo sarro?... ¿'Ls cartutxos?... ¿Los gossos?...

No senyors. Vá deixar-se l' escopeta.

Y al tornar á casa, després de dos dias de corre per

montanyas, barranchs y timbas, exclamava al veure l' escopeta arreconada:

—Ay te flich! Al sortir á cassera ja ho deya jo que m' havia descuydat alguna cosa.

Un metje al entrar en la casa del malalt:

—Cóm está 'l malalt.

—Un xiquet millor.

—Ah, bueno: ja m' ho esperava: efectes de la medicina que ahir vaig receptorli.

—No ho cregui, señor Doctor: no li hém pás donada.

Lo metje, mitj cremat:

—Y donchs ¿qu' esperan? ¿qu' estiga curat?

Una mare á la seva filla:

—No sè Tereseta] perquè has] de fer cas d'aquest home...

—Es que m' estima.

—Sí: t' estima per passá 'l temps.

—Li juro mamá *que quan lo temps ha passat, m' estima encare.*

Conversa:

—Ahont vás Enrich?

—A veure 'l metje.

—Ay, ay ¿qu' estás malalt?

—Jo no, ell.

En una fonda:

—Mosso, segons veig en lo compte m' hi posan paper 30 centims, y lo qu' es de paper ni n' hi demanat, ni me 'n han dat may.

—Perdoni: ¿y el paper en que está 'estés lo compte?

TRENÇA-CAPS.

XARADAS.

I.

Una bestia veurás tú
sens la *hu*:

animal amohinós

sens la *dos*:

de Castella paraula es

sens la *tres*.

Ja no haig de dirte res més:

pensant tant sols una estona,

trobarás un nom de dona

en *Primera-dos y tres*.

UN LLARCH Y PRIM.

II.

¿A qué no *total*, lector,

per més que 't gratis lo *tres*

ahont la bona *dos-hu* es

ab lo senyor Nicanor?

MILLÀ.

SINONIMIA.

Lo Sr. *Tot* per *Tots-tot*

s' atipa molt de castanyas

y després prega als *totals*
ab fervor bastant devot,
que li curin los forts mals
que li fan en las entranyas.

NAS DE PUNTA INGLESA.

CONVERSA.

—¿Ahont vás anar ahir Estaqui?
—Al concert á sentir «La nit al bosch.»
—¿Que vás anarhi ab la Corina?
—No.
—¿Donchs ab qui?
—Búscaho ja t' ho he dit.

NOY DEL QUART PIS.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

5 —Vocal.
4 2.—Part de l' home.
2 1 2.—Animal.
2 3 2 4.—Metall.
1 2 3 4 5.—Nom de dona.
1 2 3 2.—Part de l' home.
4 2 3.—Lo que 's véu de Barcelona.
3 5.—Nota musical.
1.—Consonant.

TRENÇA-CAPS.

BÉ, TRES PURGAS NO.

Formar ab aquestas lletras lo nom de una gran ciutat.

Mox.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horizontal: búscaho en lo llib.—Segona: en las botinas.—Tercera: á ca 'l sabater.

PEPET DE ARENYS DE MUNT.

GEROGLIFICH.

×××
II
XVIII

MARTINET DE SANT MARTÍ.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª.—*Ca-ma-mi-lla*.
- Id. 2.ª.—*Mar-tos*.
- MUDANSA.—*Rech-Gech-Sech*.
- CONVERSA.—*Moncada*.
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Carlos*.
- TRENÇA-CAPS.—*Mora de Ebro*.
- ROMBO.

M
N A S
M A N E L
S E T
L

- GEROGLIFICH.—*Com més ases més quas*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

MODAS DEL PORVENIR, PER M. B.

Traje de pluja: un sombrero ample, en forma de teulada, la carona bèn tapada, pells per tot, y *jecha, salero!*

Traje de carré y visita: elegancia, haratura, gran comoditat, frescura, y algo de *Donna Juanita*.

Una falda bèn curteta, un cos calat y ab coll alt, xinellas, mitjons; total: traje de ball... d' etiqueta.

Vestit sense redundancias per las noyas per casar; aixís un podrá buscar las de bonas... circunstancias.

Un figurin especial per *hermanas* d' hospital. (Llavors, com es natural, será un gust estar malalt.)